

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/1414/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113203049
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Deáková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6113203049.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Deákovovej a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a Mgr. Dušana Ďuriana v právnej veci navrhovateľa N.. K. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XX, XXX XX Z., zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 814 90 Bratislava, v konaní o príslušenstvo k náhrade škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/35/2013-64 z 26. 09. 2014, takto

rozhodol:

Návrh odporcu na prerušenie konania zamietla.

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 105 995,56 Eur od 07. 02. 2011 až do zaplatenia v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia, potvrdzuje.

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, zrušuje a vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 6 % ročne zo sumy 105 995,56 Eur od 07. 02. 2011 až do zaplatenia, v prevyšujúcej časti návrh zamietol a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že navrhovateľ dňa 17. 01. 2005 v súlade s § 9 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej aj „z.č. 58/1969 Zb.“) požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a keďže odporca sa v lehote nevyjadril, podal dňa 25. 01. 2005 žalobu o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb.. Predmetom sporu bolo príslušenstvo - úroky z omeškania z istiny - náhrady škody - ušlého zisku, priznaného právoplatným rozhodnutím okresného súdu (nemožno potom na daný prípad aplikovať judikatúru, týkajúcu sa iných nárokov, konkrétne nároku na nemajetkovú ujmu, napr. rozhodnutie NS SR 1Co 15/97 z 24. 06. 1998, na ktorý odkazuje rozhodnutie NS SR 6Cdo 185/2011 zo dňa 14. 03. 2012). Náhradu ušlého zisku vo výške 105 995,56 Eur okresný súd priznal rozsudkom sp. zn. 14C/359/2012 zo dňa 22. 01. 2013; toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/113/2010 zo dňa 27. 05. 2014. Odporca sa dostal do omeškania uplynutím lehoty 6-tich mesiacov, určenej v §10 z.č. 58/1969 Zb., ktorá lehota začala plynúť po doručení požadovaných dokladov zo strany odporcu a uplynula po 11.08.2005; návrhom si však uplatnil navrhovateľ úroky z omeškania len od 07. 02. 2011. Hoci odporca nesúhlasil, pretože v režime z.č. 58/1969 Zb. sa nejedná o vzťah veriteľa a dlžníka, a keby aj áno, odporca sa mohol

dostať do omeškania až po právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu zo dňa 27. 05. 2014 (návrh na predbežné prerokovanie nároku bol doručený dňa 11. 02. 2005), okresný súd uzavrel, že z.č. 58/1969 Zb. je špeciálnym právnym predpisom, ktorý upravuje podmienky vzniku nároku na náhradu škody spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu; jedná sa o špeciálnu právnú úpravu vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, tento zákon nerieši otázku výšky náhrady škody, ani nárok na úroky z omeškania, lebo v tomto smere odkazuje na občianskoprávnú úpravu (§ 20 z.č. 58/1969 Zb.). Opierajúc sa o § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte aj „OZ“), podľa ktorého, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal, považoval súd žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 9 z.č. 58/1969 Zb. podľa jej obsahu za výzvu na plnenie. Čas splnenia dlhu potom vyplýva z §10 z.č. 58/1969 Zb. uplynutím 6 mesiacov od doručenia výzvy na predbežné prerokovanie nároku, t.j. v danom prípade po 11.08.2005 (R 33/96, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 2060/2001); výšku požadovaných úrokov z omeškania (od 12.08.2005) upravoval vykonávací predpis - §3 Nariadenia vlády SR č. 98/1995 Z. z. (správne č. 87/1995 Zb. - poznámka odvolacieho súdu) v súvislosti s §517 OZ, podľa ktorého výška úrokov z omeškania predstavovala dvojnásobok diskontnej sadzby, určenej Národnou bankou Slovenska, platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. 6 %, preto súd návrhu navrhovateľa vyhovel len v rozsahu 6 % a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Navrhovateľ v návrhu požadoval priznať náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. Podaním zo dňa 16.09.2014 vyčíslila právna zástupkyňa náhradu trov konania, ktoré však podaním zo dňa 17. 09. 2014, doručeným súdu 22. 09. 2014, vzala späť; súd toto podanie považoval za vyjadrenie, že navrhovateľ si náhradu trov konania neuplatnil; z uvedených dôvodov súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že v prevažnej miere úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal do výroku, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov konania, navrhovateľ včas odvolanie. Poukázal na to, že trovy konania si riadne uplatnil, ale nesprávne vyčíslil, preto toto nesprávne podanie zobral späť a trovy konania vyčíslil správne podaním, doručeným súdu v deň verejného vyhlásenia rozsudku. Okresný súd nesprávne posúdil podanie ako späťvzatie návrhu na zaplatenie trov konania. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok vo výroku o náhrade trov konania zmenil a priznal mu trovy prvostupňového konania, vyčíslené v podaní zo dňa 19.09.2014; trovy odvolacieho konania žiadal priznať vo výške 500,97 Eur podľa §10 ods. 1, §13a ods. 1 písm. c/ vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. (492,93 Eur + 8,04 Eur režijný paušál).

Odvolanie proti rozsudku podal včas aj odporca. Úrok z omeškania nie je právne opodstatnený, lebo v danej veci nejde o vzťah medzi dlžníkom a veriteľom v zmysle §517 OZ. Konanie o náhrade škody podľa z.č. 58/1969 Zb. nie je zmluvným vzťahom a nejde v ňom o plnenie peňažného dlhu. Pri tomto špecifickom vzťahu nemožno hovoriť o postavení dlžníka a veriteľa, pretože nejde o vzťah, ktorý by bol založený zmluvou, právnym úkonom alebo bezdôvodným obohatením; nejde o typický záväzkovo právny vzťah, upravený Občianskym zákonníkom, najmä jeho ustanoveniami §488 a §489. Preto žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť a návrh zamietnuť.

Poukázal na to, že proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co 158/2013 - 848 zo dňa 05.08.2014 podal dovolanie so žiadosťou odložiť jeho vykonateľnosť, preto navrhol konanie v prejednávanej veci ohľadom úroku z omeškania z ušlého zisku prerušiť do rozhodnutia o dovolaní v konaní, vedenom na Najvyššom súde pod sp. zn. 5 Cdo 361/2014.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhovateľa žiadal rozsudok v plnom rozsahu potvrdiť. Záväzkovo právny vzťah vzniká aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností, uvedených v zákone (§489 OZ); záväzkovo právne vzťahy sú aj zodpovednostné právne vzťahy, ktoré vznikajú medzi poškodeným a škodcom; v takomto prípade poškodeného treba považovať za veriteľa a škodcu za dlžníka. Okolnosť, že z.č. 58/1969 Zb. nepoužíva pojmy ako „dlžník“ a „veriteľ“ neznamena, že štát by v zodpovednostnom vzťahu nemal byť posudzovaný ako zodpovedný subjekt. Tento zákon nedefinuje ani pojem škoda a neupravuje ani rozsah jej náhrady; preto treba vychádzať z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§422). Pokiaľ navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu škody ako peňažného dlhu, pri omeškani s jeho plnením má navrhovateľ právo aj na náhradu úrokov z omeškania podľa vykonávacieho predpisu. Okresný súd s poukazom rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 MCdo 8/2007, R 50/2010; sp. zn. 4Cdo 60/2003, 1/2004 ZSP; sp. zn. 1Cdo 16/2005, R 61/2008 správne vo veci rozhodol.

V súvislosti so žiadosťou odporcu o prerušenie konania navrhovateľ uviedol, že jeho dovolanie bude odmietnuté ako procesne neprípustné.

Trovy odvolacieho konania navrhovateľ žiadal priznať aj za vyjadrenie ku odvolaniu vo výške 500,97 Eur podľa §10 ods. 1, §13a ods. 1 písm. c/ vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. (492,93 Eur + 8,04 Eur režijný paušál).

Krajský súd, ako súd odvolací, vec prejednal podľa §212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle §214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu podľa §219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 18 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb. zodpovedá štát za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.

Podľa §2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím, vydaným v tomto konaní.

Podľa §5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.

Podľa §488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a obmedzuje sa len na konštatovanie správnosti dôvodov.

Zákon č.58/1969 Zb. v §18 definuje nesprávny úradný postup; podľa neho to môže byť akákoľvek činnosť, spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel, ustanovených právnymi normami. Tento zákon ako osobitný právny predpis upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom; viaceré čiastkové otázky nerieši; s odkazom na jeho ustanovenie §20 je potom potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa právnej teórie, ak existuje úprava špeciálneho - osobitného zákona - lex specialis, v tomto prípade z.č. 58/1969 Zb., má prednosť pred všeobecným predpisom - Občianskym zákonníkom. Ide o vyjadrenie zásady „lex specialis derogat legi generali“; medzi z.č. 58/1969 Zb. a Občianskym zákonníkom ide teda o vzťah, v ktorom platí, že úprava lex generalis (Občianskeho zákonníka) sa nemôže uplatniť. Tento postup (vzťah) je expressis verbis zakotvený v §20 z.č. 58/1969 Zb. („...pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy ustanovené v tomto zákone Občianskym zákonníkom...“), t.j. ustanovenia Občianskeho zákonníka sú podporne použiteľné na právne vzťahy, upravené zákonom č. 58/1969 Zb. vtedy, pokiaľ tento osobitný zákon neobsahuje sám vlastnú úpravu.

Záväzkový právny vzťah ako dvojstranný vzťah medzi veriteľom a dlžníkom vzniká nielen z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ale aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností, uvedených v zákone (§489 OZ). Subjektmi záväzkového právneho vzťahu (a to na strane veriteľa ako aj na strane dlžníka) sú fyzické osoby, právnické osoby a štát, ktorý má v občianskoprávných vzťahoch postavenie právnickej osoby (§21OZ). Zákonodarca pod pojmom pohľadávka vymedzuje právo veriteľa na plnenie, ktorému na druhej strane zodpovedá u dlžníka povinnosť plnenia alebo dlh, resp. záväzok. Záväzkové právne vzťahy sú aj zodpovednostné právne vzťahy, ktoré vznikajú medzi poškodeným a škodcom; v takomto prípade poškodeného treba považovať za veriteľa a škodcu za dlžníka.

Okolnosť, že zákon č.58/1969 Zb. nepoužíva pojmy ako „dlžník“ a „veriteľ“, vonkoncom ešte neznamená, že štát by v zodpovednostnom právnom vzťahu podľa tohto zákona nemal byť posudzovaný v pozícii zodpovedajúceho subjektu, t.j. ako dlžník zo záväzkového právneho vzťahu. Tento zákon bližšie nedefinuje ani pojem škoda, ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba vychádzať z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§442) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je vyjadriteľná v peniazoch a napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Nároky na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. sú svojou povahou nárokmi občianskoprávnymi; pokiaľ navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu škody, teda nárok na náhradu ujmy, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére ako poškodeného, a je vyjadriteľná v peniazoch, tento nárok možno charakterizovať ako peňažný dlh; postavenie navrhovateľa má charakter postavenia veriteľa a postavenie odporcu má charakter postavenia dlžníka v rámci plnenia peňažného dlhu.

Ak vznikne omeškanie s plnením peňažného dlhu, v zmysle §517 ods. 2 OZ má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania, poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.).

Vzhľadom na odvolanie odporcu a jeho žiadosť o prerušenie konania, ako aj na preskúmanie, či rozhodnutie o základe nároku vo vzťahu k príslušenstvu, ktoré je predmetom konania v prejednávanej veci (sp.zn. 9C/35/2013) je právoplatné, sa odvolací súd oboznámil aj so spisom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7C/178/2005 (po prvom zrušení rozsudku najvyšším súdom je vedený pod sp. zn. 14C/359/2012), v súčasnosti (po opätovnom zrušení najvyšším súdom) vedeného pod sp. zn. 16C/351/2015. Zistil, že navrhovateľ sa domáhal náhrady škody voči štátu, spočívajúcej v náhrade trov konania nutnej obhajoby, náhrady ušlého zisku a náhrady nemajetkovej ujmy, o ktorom návrhu prvýkrát rozhodol Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č.k. 7C/178/2005-388 z 20.09.2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu č.k. 12Co 305/2007-446 zo dňa 28.02.2008.

Dovolacie konanie najvyšší súd uznesením č.k. 1Cdo 105/2009-630 z 25.06.2009 zastavil.

Okresný súd rozhodol o zvyšku nároku navrhovateľa ďalším rozsudkom - č.k. 7C/178/2005-553 z 23.09.2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu č.k. 12Co 2/2009-610 z 26.03.2009. Na základe sťažnosti navrhovateľa Ústavný súd SR vyslovil (Nález III.ÚS 339/08-40 z 25.11.2008), že bolo porušené právo sťažovateľa a zrušil rozsudky Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 7C/178/2005-688 z 11.02.2010 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co 347/2009-648 z 22.10.2009. Po doručení tohto nálezu krajský súd uznesením č.k. 12Co 347/2009 - 648 z 22.10.2009 zrušil rozsudok okresného súdu (č.k. 7C/178/2005-388 z 20.09.2007) aj vo výroku, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na náhradu škody a na náhradu ušlého zisku; okresný súd opätovne rozhodol rozsudkom č.k. 7C/178/2005 - 688 z 11.02.2010, ktorý odvolací súd svojím rozsudkom č.k. 12Co 113/2010-720 z 20.05.2010 potvrdil.

Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora najvyšší súd rozsudkom č.k. 5MCdo 1/2011 - 770 z 29.10.2012 zrušil a vrátil rozsudok okresného súdu č.k. 7C/178/2005-688 z 11.02.2011 v časti, v ktorej zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi ušlý zisk z podnikania právnickej osoby v sume 117.773,52 Eur a trovách konania a zrušil aj rozsudok krajského súdu č.k. 12Co 113/2010-720 z 20.05.2010 v potvrdzujúcom výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 117.773,52 Eur a trovách konania; vo zvyšku mimoriadne dovolanie zamietol. Po vrátení spisu okresný súd konal ďalej pod novou spisovou značkou (14C/359/2012).

Okresný súd dňa 22.01.2013 rozsudkom č.k. 14C/359/2012-806 vyhovel návrhu navrhovateľa ohľadom sumy 105.995,56 Eur a v prevyšujúcej časti ušlého zisku do sumy 117.773,52 Eur návrh zamietol; krajský súd rozsudkom č.k. 14Co 158/2013-848 zo dňa 27.05.2014 tento rozsudok potvrdil. Tieto dve rozhodnutia predstavovali základ pre rozhodnutie v súčasnosti prejednávanej veci o príslušenstve nároku - úroku z omeškania z ušlého zisku (pred okresným súdom pod sp. zn. 9C/35/2013, pred krajským súdom pod sp. zn. 17Co 1414/2014).

V čase rozhodovania odvolacieho súdu o odvolaní odporcu v tejto veci (o príslušenstve k ušlému zisku) rozhodoval o dovolaní odporcu najvyšší súd. Keďže odporca túto skutočnosť namietal v odvolaní a žiadal prerušiť konanie, krajský súd overoval stav dovolacieho konania a zistil, že najvyšší súd uznesením č.k. 5Cdo 361/2014-934 z 10.09.2015 odmietol toto dovolanie z procesných dôvodov; avšak na základe Nálezu Ústavného súdu SR II.ÚS 163/2013 z 13.11.2013 (ktorým bolo konštatované porušenie základného práva odporcu rozsudkom NS SR č.k. 5M Cdo 1/2011 z 29.10.2012 v jeho zamietajúcej časti, a ktorým zrušil rozsudok NS SR č.k. 1 M Cdo 1/2011 z 29.10.2012 v jeho zamietajúcej časti), najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania odporcu (ktorý podával na ústavný súd sťažnosť a túto skutočnosť oznámil najvyššiemu súdu) uznesením č.k. 5 M Cdo 15/2014-925 z 10.09.2015 zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 7C/178/2005-688 z 11.02.2010 v časti, v ktorej zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi trovy nutnej obhajoby vo výške 985,03 Eur, ušlý zisk z podnikania fyzickej osoby vo výške 18.338,73 Eur, ušlý zisk z nerealizovaného predaja nehnuteľnosti v súvislosti so zmluvou o budúcej zmluve vo výške 811.591,32 Eur a v trovách konania, a zrušil aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v potvrdzujúcom výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi 830.915,08 Eur a trovách konania a vrátil v tomto rozsahu vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Táto skutočnosť sa však nijakým spôsobom nedotkla rozsudku, ktorým okresný súd rozhodoval o základe pre príslušenstvo nároku navrhovateľa (sp. zn. č.k. 14C/359/2012-806 z 22.01.2013 a č.k. 14Co 158/2013-848 z 27.05.2014), pretože ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu (č.k. 5 M Cdo 1/2011 z 29.10.2012) len v jeho zamietajúcej časti (v prevyšujúcej časti do sumy 117.773,52 Eur návrh zamietol), nie v časti, na základe ktorej okresný súd v konečnom dôsledku priznal navrhovateľovi 105.995,56 Eur.

Odvolanie odporcu nebolo dôvodné; okresný súd správne posúdil právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom, použil správne ustanovenia Občianskeho zákonníka na vzniknutý vzťah. Keďže odporca

sa dostal do omeškania s plnením uplatneného peňažného nároku navrhovateľom, tento má právo na úrok z omeškania v zmysle §3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Okresný súd správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil; krajský súd s poukazom na citované rozhodnutia najvyššieho súdu rozsudok okresného súdu vo výroku o priznaní úroku z omeškania potvrdil.

Navrhovateľ svojím odvolaním dôvodne žiadal zmeniť výrok o trovách prvostupňového konania, ktoré si uplatnil (už v návrhu na začatie konania a najneskôr na poslednom pojednávaní - čl. 54-56); uplatnil si a vyčíslil aj trovy odvolacieho konania za toto odvolanie aj za vyjadrenie ku odvolaniu odporcu. Písomné podanie, nazvané „...späťvzatie podania...“ vzhľadom na jeho nevhodnú formuláciu okresný súd mylne vyhodnotil ako neuplatnenie si náhrady trov konania, pričom išlo len o opravu výpočtu trov konania. Navrhovateľ bol v prevažnej časti v konaní úspešný, a preto má podľa § 142 ods. 3 O.s.p. právo na náhradu všetkých trov konania. Krajský súd výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania však nemohol zmeniť z dôvodu zachovania dvojinstančnosti konania; preto vo výroku o trovách konania rozsudok okresného súdu v zmysle § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p zrušil a v zmysle § 221 ods.2 O.s.p. vrátil na ďalšie konanie; okresný súd rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

Rozsudok okresného súdu, ktorým návrh vo zvyšku zamietol, odvolaním nebol napadnutý.

Odporca požiadal o prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho dovolacieho konania; podľa zistenia krajského súdu dovolacie konanie bolo skončené odmietnutím dovolania v zmysle §218 ods. 1 písm. c/ v spojení s §243 bod.5 O.s.p.. Preto dôvod na prerušenie konania krajský súd nevidel a návrh na prerušenie konania zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.